

Michelle Hodkin

Mara Dyer. Începutul

Primul volum din trilogia Mara Dyer

Traducere din engleză de
Ana Dragomirescu

*Pentru bunicul Bob, care mi-a umplut
imaginația cu povești, pentru Janie, care stârnea
gelozia tuturor celorlalți copii, și pentru mama
mea, care mă iubește prea mult.*

Nu mă cheamă Mara Dyer, dar avocatul meu mi-a spus că trebuie să aleg ceva. Un pseudonim. Un *nom de plume*, cum am spune noi, toți cei care învățăm pentru SAT¹. Știu că pare ciudat să am un nume fals, dar, credeți-mă, în clipa de față e cel mai normal lucru din viața mea. Până și faptul că v-am dezvăluit atâtea probabil nu e înțelept. Dar fără gura mea cea mare, nimeni n-ar fi știut că o persoană în vârstă de șaptesprezece ani, căreia îi place trupa Death Cab for Cutie, e răspunzătoare pentru crime. Nimeni n-ar fi știut că, undeva în lumea asta, există un copil de nota nouă cu niște cadavre la activ. Și e important să aflați, ca să nu fiți următorii pe listă.

Ziua de naștere a lui Rachel a fost începutul. Iată ce-mi amintesc.

„Mara Dyer“
New York City

1 *Scholastic Assessment Test*, test standardizat, susținut de elevii americani la finalul ciclului liceal și folosit pe scară largă pentru admiterea la facultate. (N.t.)

Capitolul 1

Înainte

Laurelton, Rhode Island

Inscripția ornamentală de pe tablă tremura în lumina lumânărilor, făcând ca literele și cifrele să mi se învârtă prin cap. Erau amestecate și nedeslușite, precum cele din supa alfabet. Când Claire mi-a îndesat în mână piesa în formă de inimă, am tresărit. În mod normal nu eram atât de agitată și am sperat ca Rachel să nu fi observat. Tabla Ouija² era cadoul ei preferat din seara aceea și o primise de la Claire. Eu îi luasem o brățară. N-o purta.

Îngenunchind pe covor, i-am întins piesa lui Rachel. Claire a clătinat din cap, plină de dispreț. Rachel a pus piesa jos.

2 Instrument de divinație, folosit în spiritism, dar și ca joc de societate. De obicei, este confecționată din lemn, având inscripționate: alfabetul, cifrele de la 0-9, cuvintele „da”, „nu”, „salut” și „la revedere”. Folosește un indicator mobil (de exemplu, un pahar cu gura în jos) care arată literele sau cifrele ce alcătuiesc răspunsurile la întrebările adresate. (N.t.)

— E doar un joc, Mara!

Mi-a zâmbit, dinții ei părând și mai albi în lumina palidă. Rachel și cu mine eram cele mai bune prietene încă de la grădiniță. În timp ce ea avea o înfățișare întu-necată și o fire sălbatică, eu eram palidă și rezervată. Dar nu și când eram împreună. Ea îmi dădea curaj. De obicei.

— N-am ce să-i întreb pe morți, i-am spus.

Nu i-am mai zis și că la șaisprezece ani suntem prea mari pentru așa ceva.

— Întreabă-i dacă Jude o să te placă vreodată.

Glasul lui Claire părea nevinovat, dar nu m-am lăsat păcălită. Obrajii mi-au luat foc, însă mi-am înăbușit por-nirea de a mă răsti la ea și am depășit momentul râzând.

— Pot să cer o mașină? E ca în scenariul cu Moș Crăciun mort?

— De fapt, din moment ce e ziua mea, o să încep eu.

Rachel și-a pus degetele pe piesă. Claire și cu mine o urmăream.

— Ah! Rachel, întreabă cum o să mori.

Rachel a țipat în semn de aprobare, iar eu m-am uitat urât la Claire. De când se mutase aici, cu șase luni în urmă, se agățase de cea mai bună prietenă a mea ca o lipitoare hămesită. Acum avea două scopuri în viață, la fel de importante: să mă facă să mă simt a cincea roată la căruță și să mă tortureze pentru că-mi căzuse cu tronc fratele ei, Jude. Mă săturasem de amândouă în aceeași măsură.

— Nu uita că nu trebuie să împingi, mi-a poruncit Claire.

— M-am prins, mersi. Altceva?

Dar Rachel ne-a întrerupt înainte să apucăm să ne luăm la hartă.

— Cum o să mor?

Toate trei ne-am uitat la tablă. Simțeam furnicături în gambe din pricina faptului că stătusem atât de mult în genunchi pe covorul lui Rachel, iar partea din spate a genunchilor îmi transpirase. Nu se întâmpla nimic.

Apoi ceva s-a întâmplat. Ne-am uitat una la alta în timp ce piesa se mișca sub mâinile noastre. A înconjurat jumătate din tablă, trecând pe lângă *A*, peste *K* și târându-se dincolo de *L*.

S-a așezat pe *M*.

— Mutilată?

Vocea lui Claire părea plină de entuziasm. Era atât de simplută. Oare ce vedea Rachel la ea?

Indicatorul aluneca în direcția greșită, departe de *U* și *T*. S-a oprit la *A*. Rachel s-a arătat nedumerită.

— Mașină?

— Masacru? a întrebat Claire. Poate că o să arunci un chibrit din mașină, o să stârnești un foc în pădure și o să fii mâncată de Ursul Smokey?

Rachel a râs, risipind pentru scurt timp spaima ce mi se furișase în stomac. Când ne așezaserăm pentru prima oară să jucăm, fusesem nevoită să rezist impulsului de a-mi da ochii peste cap la auzul replicilor melodramatice ale lui Claire. Acum, nu mai era chiar așa.

Piesa a alunecat în zigzag pe tablă, întrerupând brusc râsul prietenei mele.

R.

Am tăcut. Ochii nu ni s-au mai dezlipit de tablă, în timp ce indicatorul se întorcea cu o smucitură la începutul ei.

La *A*.

Apoi s-a oprit. Am așteptat-o să indice următoarea literă, dar a rămas neclintită. După trei minute, Rachel și Claire și-au retras mâinile. Le-am simțit privindu-mă.

— Ea vrea să întrebi tu ceva, mi-a spus încet Rachel.

— Dacă prin „ea“ vrei să spui Claire, sunt sigură că așa e.

M-am ridicat în picioare, tremurând și simțind că mi se face greață. Terminasem cu joaca.

— N-am împins-o! mi-a zis Claire, uitându-se cu ochii mari mai întâi la Rachel, apoi la mine.

— Juri pe degetul mic? am întrebat-o pe un ton sarcastic.

— De ce nu? mi-a răspuns Claire cu malițiozitate.

A sărit în picioare și a venit mai aproape de mine. Prea aproape. Ochii ei verzi erau periculoși.

— N-am împins-o, a repetat ea. Vrea să joci tu.

Rachel m-a apucat de mână și s-a ridicat de pe podea. S-a uitat drept la Claire.

— Eu te cred, i-a zis, dar hai să facem altceva.

— Cum ar fi?

Glasul lui Claire era sec, așa că m-am uitat drept la ea, fără să tresar. Hai că-i dăm drumul.

— Putem să ne uităm la filmul *Proiect: Vrăjitoarea*.

Preferatul lui Claire, firește.

— Ce ziceți?

Tonul lui Rachel era întrebător, dar ferm. Eu mi-am dezlipit privirea de a lui Claire și am dat din cap că da, ba chiar am reușit să și zâmbesc. Claire a făcut la fel. Rachel s-a relaxat, însă eu, nu. Dar, de dragul ei, am încercat să-mi înăbuș furia și neliniștea în timp ce ne pregăteam să vedem filmul. Rachel a băgat DVD-ul în aparat și a stins lumânările.

Șase luni mai târziu, amândouă erau moarte.

Capitolul 2

După

Spitalul Rhode Island

Providence, Rhode Island

Am deschis ochii. Un aparat neobosit țiuia ritmic la stânga mea. M-am uitat la dreapta. Un alt aparat șuiera lângă noptieră. Mă durea capul și eram dezorientată. Ochii mei se chinuiau să interpreteze poziția limbilor ceasului ce atârna lângă ușa dinspre baie. Auzeam voci care veneau din afara camerei. M-am ridicat în patul de spital, iar pernele subțiri s-au mototolit sub mine când m-am răsucit pentru a încerca să aud mai bine. Ceva mă gădila sub nas. Un tub. Am încercat să-mi ridic mâinile pentru a-l smulge, dar când m-am uitat la ele, am dat peste alte tuburi. Prinse de niște ace. Care îmi ieșeau din piele. Când mi-am mișcat mâinile, am simțit că mă strânge ceva, iar stomacul parcă mi-a alunecat spre degetele de la picioare.

— Scoateți-le, am șoptit.

Vedeam locul în care oțelul ascuțit îmi pătrundea în vene. Respirația mi s-a accelerat și un urlet mi-a urcat în gât.

— Scoateți-le! am repetat, de data asta mai tare.

— Ce? a întrebat o voce firavă, care nu știam de unde vine.

— Scoateți-le! am țipat.

Camera s-a umplut de oameni. Am reușit să deslușesc chipul tatei, neliniștit și mai palid ca de obicei.

— Liniștește-te, Mara!

Apoi l-am văzut pe fratele meu mai mic, Joseph, uitat și speriat. Pete întunecate au acoperit fețele tuturor celorlalți, apoi n-am mai zărit decât o pădure de ace și tuburi, în timp ce simțeam strânsoarea aceea pe pielea mea uscată. Nu puteam gândi. Nu puteam vorbi. Dar încă mă puteam mișca. Mi-am zgâriat un braț cu cealaltă mână și am smuls primul tub. Durerea a fost violentă. Mi-a dat ceva de care să mă agăț.

— Doar respiră. E în regulă. E în regulă.

Dar nu era în regulă. Nu mă ascultau și trebuiau să le scoată. Am încercat să le spun, însă întunericul se întindea tot mai mult și înghițea camera.

— Mara?

Am clipit, dar n-am mai văzut nimic. Țiuitul și șuieratul se opriseră.

— Nu te împotrivi, scumpo.

Am început să clipesc când am auzit vocea mamei. Ea s-a aplecat deasupra mea, mi-a aranjat una dintre perne și o șuviță de păr negru i-a căzut peste pielea de culoarea migdalelor. Am încercat să mă mișc, să mă dau la o parte, dar abia dacă reușeam să-mi țin capul ridicat. În

spatele mamei am zărit două asistente cu chipuri aspre. Una dintre ele avea pe obraz o urmă roșie de lovitură.

— Ce e cu mine? am șoptit, cu glas răgușit.

Îmi simțeam buzele ca de hârtie. Mama mi-a dat la o parte o șuviță de păr de pe față.

— Ți-au dat ceva care să te ajute să te relaxezi.

Am tras aer în piept. Tubul de sub nasul meu dispăruse. La fel și cele de pe brațe. Fuseseră înlocuite cu bandaje albe din tifon, înfășurate în jurul pielii. Prin ele puteam vedea pete roșii. Ceva s-a eliberat din pieptul meu și un suspin prelung mi-a ieșit, tremurat, printre buze. Acum că acele îmi fuseseră scoase, încăperea mi-a apărut clar în fața ochilor.

M-am uitat la tata, care stătea lângă peretele îndepărtat, cu un aer neajutorat.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat amețită.

— Ai avut un accident, scumpo, mi-a răspuns mama.

Tata s-a uitat în ochii mei, dar n-a spus nimic. Mama era șefa aici. Gândurile mi se învârteau prin cap. Un accident. Când?

— Celălalt șofer... am început eu, dar n-am reușit să termin.

— N-a fost un accident de mașină, Mara.

Tonul mamei era calm. Egal. Mi-am dat seama că era tonul ei de psiholog.

— Care-i ultimul lucru pe care ți-l amintești?

Întrebarea asta m-a enervat mai mult decât faptul că mă trezisem într-un salon de spital, decât faptul că văzusem tuburi prinse de pielea mea sau decât orice altceva. Pentru prima dată mi-am privit mama îndeaproape. Avea ochii încercănați, iar unghiile, de obicei perfect îngrijite, îi erau zdrențuite.

— Ce zi e azi? am întrebat încet.

— Tu ce zi crezi că e?

Mamei îi plăcea la culme să răspundă la întrebări cu alte întrebări. Mi-am frecat fața cu mâinile. Pielea parcă îmi foșnea când o atingeam.

— Miercuri.

Mama s-a uitat la mine cu atenție.

— Duminică.

Duminică. Mi-am ferit privirea de ea, lăsându-mi ochii să rătăcească în schimb prin salonul de spital. Până atunci nu observasem florile, dar erau peste tot. Chiar lângă patul meu se afla o vază cu trandafiri galbeni. Preferații lui Rachel. Pe scaunul de lângă pat stătea o cutie cu lucruri de acasă. Înăuntrul ei, cu brațul ei moale atârnat peste margine, era o veche păpușă de cârpă, pe care bunica mi-o lăsase când eram mică.

— Ce-ți amintești, Mara?

— Miercuri am avut o lucrare la istorie. Am condus de la școală până acasă și...

Am căutat printre gânduri și amintiri. Eu, cum am intrat în casa noastră. Cum am luat un baton cu cereale din bucatărie. Cum am urcat în dormitorul meu de la primul etaj, lăsându-mi jos geanta și scoțând trilogia lui Sofocle. Cum am scris. Apoi cum am desenat în caietul meu. Apoi... nimic.

O senzație lentă, oribilă, de teamă, m-a cuprins.

— Asta-i tot, i-am spus mamei, și mi-am ridicat privirea spre chipul ei.

Un mușchi i-a tresărit, chiar deasupra ochiului.

— Erai în Tamerlane... a început ea.

Oh, Doamne!

— Clădirea s-a prăbușit. Cineva a anunțat incidentul în jurul orei trei dimineața. Joi. Când polițiștii au ajuns acolo, te-au auzit.

Tata și-a dres glasul.

— Țipai.

Mama l-a fulgerat cu privirea, după care s-a întors către mine.

— Din cauza felului în care s-a prăbușit clădirea, tu ai fost îngropată într-un gol de aer, la subsol, dar când au ajuns la tine, îți pierduseși cunoștința. Poate că ai leșinat din cauza deshidratării, însă e posibil să fi căzut ceva peste tine și să te fi lăsat inconștientă. Ai câteva vânătăi, mi-a spus ea, dându-mi părul la o parte.

M-am uitat pe lângă mama și i-am văzut bustul reflectat într-o oglindă de deasupra chiuvetei. M-am întrebat cum or fi arătând „câteva vânătăi“ după ce ți-a căzut o clădire în cap.

M-am ridicat împingându-mă în mâini. Asistențele aproape inexistente s-au încordat. Parcă erau niște gardieni.

Încheieturile mele au protestat în timp ce mi-am lungit gâtul peste marginile patului, ca să văd. Mama s-a uitat în oglindă împreună cu mine. Avusese dreptate: o umbră albăstruie îmi apăruse deasupra pometelui drept. Mi-am dat părul spre spate, ca să văd până unde se întinde, dar asta era tot. Altfel arătam... normal. Normal pentru mine și normal, punct. Mi-am îndreptat ochii spre mama mea. Ne deosebeam atât de mult. Eu nu aveam nimic din superbele ei trăsături indiene. Nici fața perfect ovală, nici părul negru lucios. În schimb, moștenisem maxilarul și nasul patrician ale tatălui meu. Și, cu excepția vânătăii, nu arătam deloc ca și cum o clădire s-ar fi prăvălit peste mine. Mi-am privit cu ochii mijiți imaginea din oglindă, apoi m-am lăsat pe perne și am început să mă holbez la tavan.

— Doctorii spun că o să fie bine, mi-a zis mama și mi-a zâmbit slab. Poți chiar să te întorci acasă în seara asta, dacă te simți suficient de bine.

Mi-am coborât privirea înspre asistente.

— Ele de ce sunt aici? am întrebat-o pe mama, uitându-mă fix la cele două femei.

Mă băgau în sperieți.

— Ele te-au îngrijit de miercuri încoace, mi-a răspuns ea.

A făcut semn cu capul înspre asistenta ce avea o urmă pe obraz.

— Ea e Carmella, a zis mama, apoi a arătat înspre cealaltă femeie. Iar ea e Linda.

Carmella, asistenta cu o urmă pe obraz, mi-a zâmbit, dar fără vreun strop de căldură.

— Ai un croșeu de dreapta, nu glumă!

M-am încruntat și m-am uitat la mama.

— Când te-ai trezit mai devreme, ai intrat în panică, iar ele au trebuit să fie de față când te trezeai, în caz că erai... încă dezorientată.

— Se întâmplă mereu, mi-a spus Carmella. Iar dacă acum ți-ai venit în fire, noi putem pleca.

Am dat din cap și mi-am simțit gâtul uscat.

— Mulțumesc. Îmi pare rău.

— Nicio problemă, scumpo, mi-a zis ea.

Cuvintele îi sunau fals. Linda n-a scos o vorbă.

— Spuneți-ne dacă aveți nevoie de ceva.

Cele două s-au întors și au ieșit din încăpere, iar eu am rămas singură cu familia mea. Mă bucuram că pleaseră. Apoi mi-am dat seama că reacția mea față de ele nu era, probabil, una normală. Trebuia să-mi concentrez atenția pe altceva. Am cercetat salonul din priviri și, în

cele din urmă, ochii mi s-au oprit asupra trandafirilor. Erau proaspeți, deloc veștejiți. Mă întrebam când îi adusesese Rachel.

— A venit în vizită?

Chipul mamei s-a întunecat.

— Cine?

— Rachel.

Tata a scos un sunet ciudat, ba chiar și mama, mama mea cea experimentată și perfectă, a părut stânjenită.

— Nu, mi-a răspuns ea. Florile sunt de la părinții ei.

Ceva legat de felul în care a rostit cuvintele m-a făcut să mă cutremur.

— Deci n-a venit în vizită, am spus încet.

— Nu.

Era frig, foarte frig, dar eu începusem să transpir.

— A sunat?

— Nu, Mara.

Răspunsul mamei m-a făcut să-mi vină să țip. În schimb, am întins mâna.

— Dă-mi telefonul. Vreau s-o sun!

Mama a încercat să zâmbească, dar a eșuat lamentabil.

— Hai să vorbim mai târziu despre asta, bine? Trebuie să te odihnești.

— Vreau s-o sun acum!

Vocea mea mai avea un pic și ceda. Eu mai aveam un pic și cedam. Tata și-a dat seama.

— Era cu tine, Mara. Claire și Jude la fel, mi-a zis el.

Nu.

Ceva m-a sufocat și abia dacă am găsit suficient aer cât să vorbesc.

— Ei sunt la spital? am întrebat pentru că trebuia s-o fac, chiar dacă știam răspunsul doar când mă uitam la fețele părinților mei.

— N-au supraviețuit, a spus încet mama.

Așa ceva nu se întâmpla. Nu putea să se întâmple. Ceva groaznic, cleios, a început să-mi urce în gât.

— Cum? Cum au murit? am izbutit să întreb.

— Clădirea s-a prăbușit, mi-a răspuns calm mama.

— *Cum?*

— Era o clădire veche, Mara. Știi asta.

Nu puteam să vorbesc. Sigur că știam. Când tata se mutase acasă, în Rhode Island, după terminarea facultății de drept, reprezentase familia unui băiat care rămăsese captiv în clădire. Un băiat care murise. Daniel nu avea voie să intre acolo, nu că fratele meu mai mare cel fără de cusur ar fi făcut așa ceva vreodată. Nu că eu aș fi făcut așa ceva vreodată.

Totuși, din nu se știe ce motiv, intrasem. Împreună cu Rachel, Claire și Jude.

Cu Rachel. *Rachel.*

Brusc mi-a venit în minte imaginea lui Rachel, cum intra curajoasă în grădiniță, cu mine de mână. Rachel care stingea luminile din dormitorul ei și îmi spunea secretele ei, după ce le ascultase pe ale mele. Nici măcar nu am avut timp să procesez cuvintele „Claire și Jude la fel“, deoarece cuvântul „Rachel“ îmi umpluse mintea. Am simțit cum o lacrimă fierbinte îmi alunecă pe obraz.

— Dar dacă... dacă și ea a fost doar prinsă sub dărâmături? am întrebat.

— Scumpo, nu. Au căutat. Au găsit...

Mama s-a oprit.

— Ce? am întrebat, cu glas ascuțit. Ce-au găsit?

Ea s-a uitat la mine. M-a studiat. N-a spus nimic.

— Zi-mi! am cerut pe un ton tăios ca un cuțit. Vreau să știu!

— Au găsit... rămășițe, mi-a răspuns ea vag. S-au dus, Mara. N-au supraviețuit.

Rămășițe. Voia să spună bucăți. Un val de greață mi-a zguduit stomacul. Îmi venea să vomit. Mi-am ațintit în schimb privirea asupra trandafirilor galbeni primiți de la mama lui Rachel, apoi am închis strâns ochii și am căutat o amintire, orice amintire, din acea noapte. De ce ne-am dus? Ce căutam acolo? Ce i-a ucis?

— Vreau să știu tot ce s-a întâmplat.

— Mara...

Am recunoscut tonul împăciuitor al mamei și am strâns așternuturile în pumni. Încerca să mă ocrotească, dar nu făcea altceva decât să mă chinuie.

— Trebuie să-mi spui! am implorat-o, îndurerată.

Mama m-a privit cu ochii înlăcrimați și chipul întristat.

— Ți-aș spune dacă aș putea, Mara. Dar tu ești singura care știe.